

כריתות ו:ט – מעילה א:ג

פרק ו – משנה ט

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרין מהן. תלמוד לומר (ויקרא ד), ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהם שקולים. תורין קודמין לבני יונה בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרים מהן. תלמוד לומר (שם יב), ובן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהן שקולים. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר (שם יט), איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהם שקולים. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חיבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרב, קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חיבין בכבוד רבו:

*הדרן עלך מסכת כריתות
מזל טוב!*

מסכת מעילה פרק א – משנה א

קדשי קדשים ששחטו בדרום, מועלים בהן. שחטו בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטו ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטו חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפהגים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לפהגים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהגים. שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפהגים. שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרק א – משנה ב

בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר, מועלין בו, ואין חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא. רבי עקיבא אומר, אין מועלין בו, אבל חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, וְהָרִי הַמִּפְרִישׁ חֲטָאת וְאֶבְדָּהּ, וְהַפְּרִישׁ אַחֲרַת תַּחֲתֶיהָ,
וְאַחַר כֵּךְ נִמְצְאת הָרֵאשׁוֹנָה וְהָרִי שֶׁתִּיהֶן עֹמְדוֹת, לֹא כֶּשֶׁם שֶׁדָּמָה פּוֹטֵר
אֶת בְּשָׂרָה,
כֵּךְ הוּא פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָהּ. וְאִם פָּטַר דָּמָה אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָהּ כּוֹן
הַמְעִילָהּ, דִּין הוּא שֶׁיִּפְטֹר אֶת בְּשָׂרָה:

פֶּרֶק א – מִשְׁנָה ג

אֲמוּרֵי קִדְשִׁים קְלִים שֶׁיֵּצְאוּ לִפְנֵי זְרִיקַת דָּמִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֵין
מוֹעֵלִין בָּהֶן, וְאֵין חֲזִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל נוֹתֵר וְטָמֵא. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר,
מוֹעֵלִין בָּהֶן, וְחֲזִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא:

מעילה א:ד – ב:ג

פרק א – משנה ד

מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר. ובקדשים קלים, כלן להחמיר. כיצד. קדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין באמורין ובבשר. לאחר זריקת דמים, מועלים באמורים ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול, נותר וטמא. ובקדשים קלים כלן להחמיר. כיצד. קדשים קלים לפני זריקת דמים, אין מועלין לא באמורין ולא בבשר. לאחר זריקת דמים, מועלין באמורין ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול, נותר וטמא. נמצא מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר. ובקדשים קלים, כלן להחמיר:

פרק ב – משנה א

חטאת העוף, מועלין בה משהקדשה. נמלקה, הכשרה להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. הזה דמה, חיבין עליה משום פגול, נותר וטמא, ואין בה מעילה:

פרק ב – משנה ב

עולת העוף, מועלין בה משהקדשה. נמלקה, הכשרה להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. מצה דמה, חיבין עליה משום פגול, נותר וטמא. ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן:

פרק ב – משנה ג

פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין, מועלין בהן משהקדשו. נשחטו, הכשרו להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. הזה דמן, חיבין עליהן משום פגול, נותר וטמא. ומועלין בהן בבית הדשן עד שיתד הבשר:

TIME MISHNA TEXT

מעילה ב:ד – ב:ז

פרק ב – משנה ד

העולה, מועלין בה משהקדשה. נשחטה, הכשרה להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. נזרק דמה, חיבין עליה משום פגול, נותר וטמא. ואין מועלין בעורה, אבל מועלין בבשר עד שיצא לבית הדשן:

פרק ב – משנה ה

חטאת ואשם וזבחי שלמי צבור, מועלין בהן משהקדשו. נשחטו, הכשרו להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. נזרק דמון, חיבין עליהם משום פגול, נותר וטמא. אין מועלין בבשר, אבל מועלין באמורים עד שיצאו לבית הדשן:

פרק ב – משנה ו

שתי הלחם, מועלין בהן משהקדשו. קרמו בתנור, הכשרו להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ולשחט עליהם את הזבח. נזרק דמון של כבשים, חיבין עליהן משום פגול, נותר וטמא, ואין בהן מעילה:

פרק ב – משנה ז

לחם הפנים, מועלין בו משהקדש. קרם בתנור, הכשר להפסל בטבול יום ובמחסר כפורים, ולהסדר על גבי השלחן. קרבו הבזיכין, חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא, ואין בהן מעילה:

מעילה ב:ח – ג:ב

פרק ב – משנה ח

המנחות, מועלין בהן משהקדשו. קדשו בכלי, הכשרו לפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה. קרב הקמץ, חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא. ואין מועלין בשירים, אבל מועלים בקמץ עד שיצא לבית הדשן:

פרק ב – משנה ט

הקמץ, והלבונה, והקטרות, ומנחות כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכין, מועלין בהן משהקדשו. קדשו בכלי, הכשרו לפסל בטבול יום ובמחסר כפורים ובלינה, וחיבין עליהן משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בהן. זה הכלל, כל שיש לו מתירין, אין חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא, עד שיקרבו מתיריו. וכל שאין לו מתירין, כיון שקדש בכלי, חיבין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בו:

פרק ג – משנה א

ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה, ימותו. שעברה שנתה, ושאבדה ושמנצאת בעלת מום, אם משכפרו הבעלים, תמות, ואינה עושה תמורה, ולא נהנים, ולא מועלין. ואם עד שלא כפרו הבעלים, תרעה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בדמיה אחרת, ועושה תמורה, ומועלים בה:

פרק ג – משנה ב

המפריש מעות לנזירותו, לא נהנין ולא מועלין, מפני שהן ראויין לבא כלן שלמים. מות, היו סתומים, יפלו לנדבה. היו מפרשים, דמי חטאת ילכו לים המלח, לא נהנים ולא מועלין בהן. דמי עולה, יביאו עולה ומועלין בהן. ודמי שלמים, יביאו שלמים, ונאכלים ליום אחד, ואינן טעונין לחם:

מעילה ג:ג – ג:ו

פרק ג – משנה ג

רבי ישמעאל אומר, הדם, קל בתחלתו וחסור בסופו, והנסכים, חמור בתחלתו וקל בסופו. הדם, בתחלה אין מועלים בו. יצא לנחל קדרון, מועלים בו. הנסכים, בתחלה מועלים בהן. יצאו לשיתין, אין מועלים בהם:

פרק ג – משנה ד

דשון מזבח הפנימי והמנורה, לא נהנין ולא מועלין. המקדיש דשון בתחלה, מועלים בו. תורים שלא הגיע זמנו, ובני יונה שעבר זמנו, לא נהנים ולא מועלים. רבי שמעון אומר, תורין שלא הגיע זמנו, מועלין בהן. ובני יונה שעבר זמנו, לא נהנין ולא מועלין:

פרק ג – משנה ה

חלב המקדשין וביצי תורין, לא נהנין ולא מועלים. במה דברים אמורים, בקדשי מזבח. אבל בקדשי בדק הבית, הקדיש תרנגולת, מועלין בה ובביצתה. חמור, מועלין בה ובחלבה:

פרק ג – משנה ו

כל הראוי למזבח ולא לבדק הבית, לבדק הבית ולא למזבח, לא למזבח ולא לבדק הבית, מועלין בו. כיצד, הקדיש בור מלא מים, אשפה מלאה זבל, שובד מלא יונים, אילן מלא פרות, שדה מלאה עשבים, מועלין בהם ובמה שבתוכן. אבל אם הקדיש בור ואחר כך נתמלא מים, אשפה ואחר כך נתמלאה זבל, שובד ואחר כך נתמלא יונים, אילן ואחר כך נתמלא פרות, שדה ואחר כך נתמלאה עשבים, מועלין בהן, ואין מועלין במה שבתוכן, דברי רבי יהודה. ורבי שמעון אומר, המקדיש שדה ואילן, מועלין בהם ובגדוליהם, מפני שהן גדולי הקדש.

וְלֹד מֵעַ שְׂרֵת לֹא יִינַק מִן הַמַּעֲשֵׂרֶת. וְאַחֲרֵים מִתְּנַדְּבִים כֵּן. וְלֹד מִקְדָּשִׁין
לֹא יִינַק מִן הַמִּקְדָּשִׁין. וְאַחֲרֵים מִתְּנַדְּבִים כֵּן. הַפּוֹעֲלִים לֹא יֹאכְלוּ
מִגְרוֹגְרוֹת שֶׁל הַקֹּדֶשׁ. וְכֵן פָּרָה לֹא תֹאכַל מִכֶּרְשֵׁינִי הַקֹּדֶשׁ:

TIME MISHNA TEXT

מעילה ג:ז – ד:ב

פרק ג – משנה ז

שְׂרָשֵׁי אֵילָן שֶׁל הַדְּיוּט בְּאֵין בְּשֶׁל הַקֹּדֶשׁ וְשֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּאֵין בְּשֶׁל הַדְּיוּט, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעְלִין. הַמַּעֲזֵן שֶׁהוּא יוֹצֵא מִתּוֹךְ שְׂדֵה הַקֹּדֶשׁ, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעְלִין. יֵצֵא חוּץ לְשְׂדֵה, נֶהְנִין מִמֶּנּוּ. הַמַּיִם שֶׁבְּכַד שֶׁל זֶהב, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעְלִין. נִתְּנוּ בְּצִלּוּחִית, מוֹעְלִין בָּהֶם. עֲרֵבָה, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעְלִין. רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אָמַר, נֹתְנִין הֵיוּ מִמֶּנָּה זְקָנִים בְּלוּבֵיהֶם:

פרק ג – משנה ח

קו שֶׁבְּרֵאשׁ הָאֵילָן שֶׁל הַקֹּדֶשׁ, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעְלִין. שְׂבִאֲשֶׁרָה, יִתִּיז בְּקִנְיָה. הַמִּקְדֵּישׁ אֶת הַחֹרֶשׁ, מוֹעְלִין בְּכֹל. הַגִּזְבָּרִים שֶׁלְקָחוּ אֶת הָעֵצִים, מוֹעְלִין בְּעֵצִים, וְאֵין מוֹעְלִין לֹא בְּשִׁפּוּי וְלֹא בְּנוֹיָה:

פרק ד – משנה א

קֹדֶשׁ הַמִּזְבֵּחַ מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְמַעֲלָה, וְלַחֲיֵב עֲלֵיהֶן מִשׁוּם פְּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא. קֹדֶשׁ בְּדֵק הַבַּיִת מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. קֹדֶשׁ הַמִּזְבֵּחַ וְקֹדֶשׁ בְּדֵק הַבַּיִת מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְמַעֲלָה:

פרק ד – משנה ב

חֲמֹשֶׁה דְּבָרִים בְּעוֹלָה מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. הַבָּשָׂר, וְהַחֲלֵב, וְהַסֶּלֶת, וְהַיֵּין, וְהַשֶּׁמֶן. וְשֵׁשׁ בְּתוֹדָה. הַבָּשָׂר, וְהַחֲלֵב, וְהַסֶּלֶת, וְהַיֵּין, וְהַשֶּׁמֶן, וְהַלֶּחֶם. הַתְּרוּמָה, וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר, וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דָּמַי, הַחֲלָה, וְהַבְּכוּרִים, מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְאִסּוּר וְלַחֲיֵב עֲלֵיהֶן אֶת הַחֲמֹשׁ:

מעילה ד:ג – ד:ו

פרק ד – משנה ג

כָּל הַפְּגוּלִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. כָּל הַנוֹתְרִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. כָּל הַנְּבֵלוֹת מִצְטָרְפוֹת זֶה עִם זֶה. כָּל הַשְּׂרָצִים מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. דָּם הַשְּׂרָץ וּבִשְׂרוֹ מִצְטָרְפִין. כָּל אֲמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כָּל שְׂטֵמָאָתוֹ וְשַׁעוֹרוֹ שְׂוִין, מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. טֵמְאָתוֹ וְלֹא שַׁעוֹרוֹ, שַׁעוֹרוֹ וְלֹא טֵמְאָתוֹ, לֹא טֵמְאָתוֹ וְלֹא שַׁעוֹרוֹ, אִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה:

פרק ד – משנה ד

הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר אִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שֶׁהֵם שְׁנֵי שְׁמוֹת. הַשְּׂרָץ וְהַנְּבֵלָה, וְכֹן הַנְּבֵלָה וּבִשְׂרָ הַמֵּת, אִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְטַמְא אֶפְלוֹ כִּקְלֵ שְׁבַשְׁנֵיהֶם. הָאֶכֶל שְׁנֵטְמָא בְּאֵב הַטֵּמְאָה וְשֵׁנֵטְמָא בּוֹלֵד הַטֵּמְאָה, מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְטַמְא כִּקְלֵ שְׁבַשְׁנֵיהֶם:

פרק ד – משנה ה

כָּל הָאֶכְלִין מִצְטָרְפִין, לְפָסוּל אֶת הַגְּוִיָּה בְּכַחְצֵי פָּרֶס, בְּמִזוֹן שְׁתֵּי סְעֻדוֹת לְעָרוֹב, בְּכַבִּיצָה לְטַמְא טֵמְאָת אֶכְלִין, בְּכַגְרוּגְרַת לְהוֹצֵאת שַׁבָּת, בְּכַפּוֹתֶבֶת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. כָּל הַמּוֹשְׁקִין מִצְטָרְפִין, לְפָסוּל אֶת הַגְּוִיָּה בְּרַבִּיעִית, וּבְמִלָּא לְגָמִיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים:

פרק ד – משנה ו

הָעֶרְלָה וְכִלְאֵי הַפָּרֶם מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִין מִצְטָרְפִין. הַבֶּגֶד וְהַשֶּׁק, הַשֶּׁק וְהָעוֹר, הָעוֹר וְהַמִּפָּץ, מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא רְאוּיִן לְטַמְא מוֹשָׁב:

מעילה היא – ה:ד

פרק ה – משנה א

הַנֶּהֱנָה שְׁוֵה פְרוּטָה מִן הַהֶקְדָּשׁ, אִף עַל פִּי שְׁלֵא פָגַם, מְעַל, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כֹּל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ פָּגַם, לֹא מְעַל עַד שִׁיפְגֹם. וְכֹל דְּבַר שְׂאִין בּוֹ פָּגַם, כִּיּוֹן שְׁנֵהֱנָה, מְעַל. כִּי צַד. נִתְּנָה קְטֹלָא בְּצוּאָרָה, טְבַעַת בִּידָה, שְׁתַּתָּה בְּכּוֹס שֶׁל זֶהָב, כִּיּוֹן שְׁנֵהֱנִית, מְעַלָּה. לְבַשׁ בְּחִלּוּק, כֶּסֶה בְּטֵלִית, בְּקַע בְּקֶרְדֵּם, לֹא מְעַל עַד שִׁיפְגֹם. תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאת כֶּשֶׁהִיא חֲזִיה, לֹא מְעַל עַד שִׁיפְגֹם. כֶּשֶׁהִיא מוֹתָה, כִּיּוֹן שְׁנֵהֱנָה, מְעַל:

פרק ה – משנה ב

נֶהֱנָה בְּכַחְצֵי פְרוּטָה וּפָגַם בְּכַחְצֵי פְרוּטָה, אוֹ שְׁנֵהֱנָה בְּשׁוֹה פְרוּטָה בְּדָבָר אֶחָד וּפָגַם בְּשׁוֹה פְרוּטָה בְּדָבָר אֶחָד, הֲרִי זֶה לֹא מְעַל, עַד שְׁנֵהֱנָה בְּשׁוֹה פְרוּטָה וּפָגַם בְּשׁוֹה פְרוּטָה בְּדָבָר אֶחָד:

פרק ה – משנה ג

אִין מוֹעֵל אַחַר מוֹעֵל בְּמִקְדָּשִׁין, אֶלָּא בְּהֵמָה וְכֹלֵי שְׂרֵת. כִּי צַד. רָכַב עַל גְּבִי בְּהֵמָה וּבָא חֲבֵרוֹ וְרָכַב וּבָא חֲבֵרוֹ וְרָכַב, שְׁתָּה בְּכּוֹס שֶׁל זֶהָב וּבָא חֲבֵרוֹ וְשְׁתָּה וּבָא חֲבֵרוֹ וְשְׁתָּה, תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאת וּבָא חֲבֵרוֹ וְתִלְשׁ וּבָא חֲבֵרוֹ וְתִלְשׁ, כֹּל מְעַלּוֹ. רַבִּי אוֹמֵר, כֹּל שְׂאִין לוֹ פְדִיוֹן, יֵשׁ בּוֹ מוֹעֵל אַחַר מוֹעֵל:

פרק ה – משנה ד

נָטַל אָבּוֹן אוֹ קוֹרָה שֶׁל הֶקְדָּשׁ, הֲרִי זֶה לֹא מְעַל. נִתְּנָה לְחֲבֵרוֹ, הוּא מְעַל וְחֲבֵרוֹ לֹא מְעַל. בְּנָאָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, הֲרִי זֶה לֹא מְעַל, עַד שִׁידוֹר תַּחֲתֶיהָ בְּשׁוֹה פְרוּטָה. נָטַל פְרוּטָה שֶׁל הֶקְדָּשׁ, הֲרִי זֶה לֹא מְעַל. נִתְּנָה לְחֲבֵרוֹ, הוּא מְעַל וְחֲבֵרוֹ לֹא מְעַל. נִתְּנָה לְבָלוֹ, אִף עַל פִּי שְׁלֵא רָחַץ, מְעַל, שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ, הֲרִי מְרַחֵץ פְּתוּחָה, הַכֵּנֶס וְרָחַץ:

מעילה ה:ה – ו:ג

פרק ה – משנה ה

אֲכִילְתוּ וְאָכִילַת חֲבֵרוֹ, הִנֵּיתוּ וְהִנֵּיתוּ חֲבֵרוֹ, אֲכִילְתוּ וְהִנֵּיתוּ חֲבֵרוֹ,
הִנֵּיתוּ וְאֲכִילַת חֲבֵרוֹ, מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאָפְלוּ לִזְמַן מְרַבָּה:

פרק ו – משנה א

הַשְּׁלִיחַ שֶׁעָשָׂה שְׁלִיחוֹתוֹ, בְּעַל הַבַּיִת מְעַל. לֹא עָשָׂה שְׁלִיחוֹתוֹ, הַשְּׁלִיחַ
מְעַל. כִּי־צָד. אָמַר לוֹ, יֵתן בָּשָׂר לְאוֹרְחִים וְנָתַן לָהֶם כֶּבֶד, כֶּבֶד וְנָתַן לָהֶם
בָּשָׂר, הַשְּׁלִיחַ מְעַל. אָמַר לוֹ, יֵתן לָהֶם חֲתִיכָה חֲתִיכָה, וְהוּא אָמַר טָלוּ
שְׂתִים שְׂתִים, וְהֵם נָטְלוּ שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ, כִּלְוֹ מְעַלוּ. אָמַר לוֹ, הִבֵּא לִי מִן
הַחֲלוֹן אוֹ מִגִּלְסָקְמָא, וְהִבִּיא לוֹ, אִף עַל פִּי שְׂאֵמֶר בְּעַל הַבַּיִת לֹא הָיָה
בְּלִבִּי אֲלֵא מִזָּה וְהִבִּיא מִזָּה, בְּעַל הַבַּיִת מְעַל. אָבֵל אִם אָמַר לוֹ, הִבֵּא לִי
מִן הַחֲלוֹן וְהִבִּיא לוֹ מִגִּלְסָקְמָא, אוֹ מִן גִּלְסָקְמָא וְהִבִּיא לוֹ מִן הַחֲלוֹן,
הַשְּׁלִיחַ מְעַל:

פרק ו – משנה ב

שָׁלַח בְּיַד חֲרֹשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן, אִם עָשׂוּ שְׁלִיחוֹתוֹ, בְּעַל הַבַּיִת מְעַל. לֹא
עָשׂוּ שְׁלִיחוֹתוֹ, הַחֲנוּנִי מְעַל. שָׁלַח בְּיַד פֶּקֶח, וְנִזְכָּר עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ אֶצֶל
הַחֲנוּנִי, הַחֲנוּנִי מְעַל כְּשִׁיּוּצִיא. כִּי־צָד יַעֲשֶׂה. נוֹטֵל פְּרוּטָה אוֹ כְּלִי וַיֹּאמֶר,
פְּרוּטָה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא, מִחֲלַלְתָּ עַל זֶה, שֶׁהִקְדַּשׁ נִפְדָּה
בְּכֶסֶף וּבְשׂוּהַ כֶּסֶף:

פרק ו – משנה ג

נָתַן לוֹ פְּרוּטָה, אָמַר לוֹ, הִבֵּא לִי בַחֲצִיָּה נְרוֹת וּבַחֲצִיָּה פְתִילוֹת, הֲלֵךְ
וְהִבִּיא לוֹ בְּכֻלָּה נְרוֹת אוֹ בְּכֻלָּה פְתִילוֹת, אוֹ שְׂאֵמֶר לוֹ, הִבֵּא לִי בְּכֻלָּה נְרוֹת
אוֹ בְּכֻלָּה פְתִילוֹת, הֲלֵךְ וְהִבִּיא לוֹ בַחֲצִיָּה נְרוֹת וּבַחֲצִיָּה פְתִילוֹת, שְׁנֵיהֶם
לֹא מְעַלוּ. אָבֵל אִם אָמַר לוֹ, הִבֵּא לִי בַחֲצִיָּה נְרוֹת מִמְּקוֹם פְּלוּנִי וּבַחֲצִיָּה
פְתִילוֹת מִמְּקוֹם פְּלוּנִי, וְהֲלֵךְ וְהִבִּיא לוֹ נְרוֹת מִבַּיִת פְתִילוֹת וּפְתִילוֹת מִבַּיִת
נְרוֹת, הַשְּׁלִיחַ מְעַל:

מעילה ו:ד – תמיד א:א

פרק 1 – משנה ד

נתן לו שתי פרוטות, אמר לו, הבא לי אתרוג, והלך והביא לו בפרוטה אתרוג ובפרוטה רמון, שניהם מעלו. רבי יהודה אומר, בעל הבית לא מעל, שהוא אומר לו, אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע. נתן לו דינר זהב, אמר לו הבא לי חלוק, והלך והביא לו בשלשה חלוק ובשלשה טלית, שניהם מעלו. רבי יהודה אומר, בעל הבית לא מעל, שהוא אומר לו, חלוק גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע:

פרק 1 – משנה ה

המפקיד מעות אצל השלחני, אם צוררין, לא ישתמש בהם. לפיכך, אם הוציא, מעל. אם מתרים, ישתמש בהן. לפיכך, אם הוציא, לא מעל. אצל בעל הבית, בין כד ובין כד, לא ישתמש בהם. לפיכך, אם הוציא, מעל. החנוני כבעל הבית, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כשלחני:

פרק 1 – משנה ו

פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס, או שאמר, פרוטה בכיס זה הקדש, כיון שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הכיס. מודה רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכיס:

הדרן עלך מסכת מעילה
מזל טוב!

מסכת תמיד
פרק א – משנה א

בְּשֵׁלֶשֶׁה מְקוֹמוֹת הַפְּהִנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בְּבֵית אַבְטִינָס, בְּבֵית הַנִּיצוּץ וּבְבֵית הַמּוֹקֵד. בֵּית אַבְטִינָס וּבֵית הַנִּיצוּץ הָיוּ עֲלִיּוֹת, וְהַרְוֵבִים שׁוֹמְרִים שָׁם. בֵּית הַמּוֹקֵד, כְּפֹה, וּבֵית גְּדוֹל הָיָה, מִקַּף רוּבְּדִים שֶׁל אָבֹן, וְזָקְנֵי בֵּית אָב יֹשְׁנִים שָׁם, וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בְּיָדָם. וּפְרָחֵי כְּהֵנָה אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְעָן. לֹא הָיוּ יֹשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ, אֶלֶּא פּוֹשְׁטִין וּמְקַפְּלִין וּמְנִיחִים אוֹתָן תַּחַת רֵאשִׁיהֶן, וּמִתְכַּסִּין בְּכִסּוֹת עֶצְמוֹן. אֶרֶע קָרִי לְאֶחָד מֵהֶן, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלְכֶת תַּחַת הַבֵּירָה, וְהַנְּרוֹת דּוֹלְקִין מִכָּאן וּמִכָּאן, עַד שֶׁהוּא מֹגִיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה. וּמְדוֹרָה הִיְתָה שָׁם, וּבֵית כֶּסֶף שֶׁל כְּבוֹד. וְזֶה הָיָה כְּבוֹדוֹ, מִצְּאוֹ נְעוּל, יוֹדֵעַ שְׂיֵשׁ שָׁם אָדָם. פְּתוּחַ, יוֹדֵעַ שְׂאִין שָׁם אָדָם. יָרֵד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג וְנִתְחַמֵּם כְּנֶגֶד הַמְּדוֹרָה. בָּא וַיֵּשֶׁב לוֹ אֶצְל אֶחָיו הַפְּהִנִים עַד שֶׁהִשְׁעָרִים נִפְתָּחוּ, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ: